ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ Π. ΜΑΡΝΥ

Ο ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

ΤΗΝ καρδιά τοῦ φτωχικοῦ κι' ἐρήμου προαστείου χτισμένη ἡ φυλακή, ἀνάδινε ἕνα βαρὺ κι' ἐφιαλτικὸ βουητό. Ἑκατοντάδες καταδίκων δούλευαν τραχειά, κλειδωμένοι ἐκεῖ μέσα.

Ἦταν μεσημέρι. Ἡ Λίνα, ἡ μικρούλα κόρη τοῦ δεσμοφύλακος, ἔπαιζε στὸν κῆπο. Τὸν κῆπο αὐτὸ τὸν εὕρισκε ὡραῖον ἡ παιδούλα, γιατὶ ἀνάμεσα στοὺς μαύρους τοίχους καὶ στὴ μαύρη γῆ, ὑπῆρχαν τρία κόκκινα γεράνια κι' ἕνα βαθὺ πηγάδι.

Ἐλαφρή, πεταχτή, ξένοιαστη ἡ Λίνα, τριγύριζε δῶ κι' ἐκεῖ σὰν πεταλουδίτσα. Δὲν ἔνοιωθε τίποτε ἀπ' τὰ τόσα ἀπαίσια ἐγκλήματα, τὰ ὁποῖα ἐξιλεώνοντουσαν γύρω της, σ' αὐτὴ τὴ φυλακή...

Ἄξαφνα, πίσω ἀπ' τὸν τοῖχο ἄκουσε κάτι σὰν γλύστρημα κρυφὸ καὶ γύρισε τὰ μάτια της πρὸς τὰ κεῖ. Μὲ γατίσιες κινήσεις, ἕνας ἄντρας ντυμένος τὰ ροῦχα τῶν καταδίκων, σκαρφάλωνε στὸν τοῖχο. Ἔπειτα, πήδησε ἐλαφρὰ κάτω στὸν κῆπο κι' ἔτρεξε ἀμέσως στὴν πόρτα ποὺ τὸν χώριζε ἀπ' τὴν αὐλὴ τῆς φυλακῆς. Τὴν ἔκλεισε καὶ τὴν ἀμπάρωσε καλὰ μ' ἕναν χονδρὸ σιδερένιο σύρτη. Δὲν θὰ τὸν ἔφθανε αὐτὸν τὸ σύρτη ἡ Λίνα καὶ στὶς μύτες τῶν μικρῶν παπουτσιῶν της νὰ σηκωνόταν ἀκόμη!

Ὕστερα ἀπ' τὴν προφύλαξι αὐτὴ ὁ κατάδικος ἡσύχασε πειὰ κι' ἔβγαλε ἕνα στεναγμὸ βαθειᾶς ἀνακουφ σεως...

Ἡ Λίνα ἦταν ἐξοικειωμένη μὲ τοὺς καταδίκους, γιατὶ ἔβλεπε συχνὰ καὶ κοντὰ της—στὴν αὐλὴ—μερικοὺς ἀπὸ αὐτοὺς νὰ σκουπίζουν, ἐλαφροποιῆτες ὅμως κι' ἀκινδύνους.

Ἔτσι, χωρὶς νὰ φοβηθῆ καθόλου, κύτταξε προσεχτικὰ τὸν κατάδικο αὐτόν, τὸν ὁποῖο δὲν θυμόταν ὡστόσο νὰ εἶχε ξαναΐδῆ ποτέ της. Μόνο ποὺ τὸν εὕρισκε πολὺ ἄσχημο, γιατὶ τὰ ροῦχα του ἦσαν καταλερωμένα, τὸ πρόσωπό του χλωμὸ καὶ φουσκωμένο ἀπ' τὸ πάχος καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ μοχθηρία. Τὰ πόδια του ἦσαν γυμνά...

Ἡ Λίνα στὸ τέλος ἀδιαφόρησε γι' αὐτὸν κι' ἐξακολούθησε τὸ παιχνίδι της.

Ὁ κατάδικος ὅμως προχώρησε κατεπάνω της. Ἄνοιξε τὰ πελώρια μπράτσα του, ἔπιασε τὸ λαιμό της στὰ σιδερένια δάχτυλά του καὶ πρὶν τὰ σφίξη τὴν κύτταξε μὲ φλόγες στὰ μάτια, ὅπως κυττάζει ἡ τίγρις τὸ θῦμα της πρὶν τὸ κατασπαράξει.

Ἡ Λίνα, μὴ νοιώθοντας τὸν τρομερὸ κίνδυνο ποὺ διέτρεχε, σήκωσε ἐπάνω στὸν κατάδικο τὰ ἀθῶα φωτεινὰ μάτια της καὶ τοῦ εἶπε:

—Μή... Πρόσεξε μὴν πατήσης τὸν γυάλινο βῶλο μου... Εἶνε σπασμένος καὶ θὰ κόψη τὸ γυμνό πόδι σου... Θὰ πονέσης!

Τὰ δάχτυλα τοῦ καταδίκου, τὰ σπασμωδικὰ σφιγμένα, παράλυσαν ἐαφνικὰ κι' ἄνοιξαν. Συγχρόνως, χωρὶς νὰ θέλη, τραβήχτηκε πίσω. Ἡ Λίνα τότε, ἔσκυψε ἀμέσως, ἔπιασε τὸν βῶλο καὶ τὸν πέταξε μακρυά. Ἔπειτα, πρόσχαρη, ξεφώνισε:

—Νά, τώρα δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ κοπῆς!... Παίζουμε μαζύ;... Θέλεις νὰ παίξουμε τὸν περιβολάρη;

Καὶ τρέχοντας πρὸς τὴ γωνιὰ τοῦ τοίχου, πῆρε ἕνα τσαπί, τὸ ὁποῖο ἔδωσε στὸν κατάδικο.

Ἐκεῖνος ὅμως, σὰν εἶδε τὸ κοφτερὸ σίδερο ποὺ ἔλαμπε, ἀγρίεψε καὶ τινάχτηκε πρὸς τὰ πίσω. Τραύλισε ὕστερα βραχνά:

—Ὄχι... Δὲν θέλω... Ὄχι, συμφορά μου!... Δὲν θέλω νὰ τ' ἀγγ'ξω αὐτό!..

—Ἄ, μὰ ξέρεις ὅτι εἶσαι κακός; εἶπε ἡ Λίνα, μ' ἐλαφρὸ θυμὸ στὴ φωνή της. Οἱ ἄλλοι ἐδῶ μέσα εἶνε πιὸ καλοὶ ἀπὸ σένα καὶ παίζουν μαζύ μου!.. Ὡστόσο, ἂν δὲν θέλης νὰ παίξουμε τὸν περιβολάρη, παίζουμε ἄλλο παιχνίδι... Θέλεις νὰ ποτίσουμε τὰ λουλούδια;

Γεμάτη μ' ἐμπιστοσύνη, τὸν τράβηξε ἀπ' τὴ μπλούζα του, λέγοντάς του:

—Πᾶμε ἐκεῖ... Θὰ βγάλουμε νερὸ ἀπ' τὸ πηγάδι.. Μονάχη μου δὲν μπορῶ, γιατὶ εἶνε πολὺ βαθύ!

Ὁ κατάδικος τὴν ἀκολούθησε μηχανικά. Ἔφτασαν στὸ πηγάδι κ' ἡ μικρούλα ἔσκυψε τὸ λυγερὸ κορμάκι της ἐπάνω ἀπ' τὸ σκοτεινὸ στόμιό του.

—Σκύψε κι' ἐσύ, τοῦ εἶπε. Ὁ βυθὸς εἶνε σὰν καθρέφτης!.. Νά, μὲ βλέπεις ἐκεῖ κάτω;... Ἐγὼ σὲ βλέπω!

Ὁ κατάδικος ὅμως, μόλις κύτταξε στὸ πηγάδι, ρίχτηκε πρὸς τὰ πίσω, κίτρινος, μὲ πυρετὸ στὰ μάτια. Μούγκρισε μὲ φωνὴ ἔξαλλης ἀπογνώσεως:

—Μὴ σκύβης!.. Συμφορά μου, μὴ σκύβης στὸ πηγάδι, σοῦ λέω!.. Μὲ πιάνει ἡ λύσσα τοῦ θανάτου!..

Ἡ Λίνα δὲν ἔνοιωσε τὸ νόημα τῶν ἀπαισ.ων λόγων του. Ἀνασηκώθηκε κ' εἶπε γελαστή:

—Μὰ δὲν πέφτω μέσα... Δὲν πέφτω!... Ἀφοῦ ἐσὺ εἶσαι κοντά μου, δὲν θὰ μὲ κρατήσης, ἂν κάνω πῶς πέφτω;

Μὰ ὁ κατάδικος, ἐκείνη τὴ στιγμή, τὴν τράβηξε τόσο βίαια, μακρυὰ ἀπ' τὸ πηγάδι, ὥστε πόνεσε ἡ παιδούλα κ' εἶπε βαρυσμένη:

—Νόμισα πῶς ἤσουν καλός... Μὰ ἐσὺ μὲ χτύπησες καὶ μ' ἔκανες νὰ πονέσω!

Τότε ἐκεῖνος μὲ τὸ μανίκι του καὶ σφίγγοντας ἄγρια καὶ κρυφὰ τὰ δόντια του, τῆς σκούπισε τὰ δάκρυα. Ὕστερα τῆς εἶπε, ὅσο πιὸ μαλακὰ μποροῦσε:

—Μὴν κλαῖς, κοριτσάκι μου....Δὲν ἤθελα νὰ σὲ κάνω νὰ πονέσης!.. Σοῦ τ' ὁρκίζομαι!.. Μονάχα, μὴ σκύβης στὸ πηγάδι!

Ἡ Λίνα, παρηγορημένη, τὸν κύτταξε χαμογελαστὰ μὲ τὰ βουρκωμένα ἀκόμη μάτια της.

—Τότε, μάζεψέ μου λουλούδια καὶ δὲν θὰ κλάψω ἄλλο!

Τῆς ἔκοψε λίγα γεράνια καὶ τῆς τάδωσε ἀδέξια. Ἡ Λίνα τὰ πῆρε, τὰ ἀκούμπησε στὸν ὦμο της καὶ πλάϊ στὸ λαιμό της μὲ ἀθῶα φιλαρέσκεια, κ' εἶπε:

—Νά, ἔτσι κόκκινο σὰν κι' αὐτά, κατακόκκινο σὰν αἷμα, εἶνε καὶ τὸ καινούριο φορεματάκι ποὺ μοῦρραψε ἡ μαμά!

Ὁ φυλακισμένος ἔρριξε μιὰ λυσσασμένη ματιὰ στὸν λεπτὸ λαιμὸ τῆς παιδούλας, ὕστερα στὰ αἱματόχρωμα γεράνια κι' ἀπότομα ἔκρυψε τὰ μάτια του στὶς πελώριες παλάμες του. Βόγγησε σὰν πληγωμένο ἀγρίμι:

—Ὤ, μὴ μοῦ μιλᾶς γιὰ αἷμα!... Πέταξέ τα καὶ τὰ λουλούδια.. Πέταξέ τα, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!...

Ξαφνιασμένη ἡ Λίνα ἔρριξε παράμερα τὰ γεράνια καὶ τὴν πῆρε πάλι τὸ παράπονο. Ὁ κατάδικος ἔσκυψε ἐπάνω της καὶ προσπαθῶντας νὰ κάνη χαϊδευτικὴ τὴ φωνή του, ψιθύρισε:

—Μὴν κλαῖς... Ἔλα μικρό μου, μὴν κλαῖς. Νά, τώρα ποὺ δὲν βλέπω πειὰ τὰ κόκκινα λουλούδια, μοῦ πέρασε ὁ θυμός!...

Γυρμένος ἀκόμη, τῆς χάϊδευε δειλὰ μὲ τὰ χονδρά του χέρια τὸ κεφάλι. Τὰ λεπτὰ ξανθὰ μαλλιά της μπερδευόντουσαν ἀπαλὰ στὰ πελώρια δάχτυλά του...

Ξαφνικά, μιὰ τρομερὴ φασαρία ἀκούστηκε στὴν αὐλὴ τῆς φυλακῆς. Ἡ πόρτα τοῦ κήπου τρανταζόταν ἀπὸ ἀπότομα ὁπρωξίματα.. Τρομαγμένος ὁ κατάδικος, παράτησε τὴ Λίνα κι' ἔτρεξε νὰ κρυφτῆ σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κήπου.

—Τί εἶνε, μπαμπᾶ; ξεφώνισε τότε ἡ Λίνα, ἀναγνωρίζοντας τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα της—ἀνάμεσα στὶς ἄλλες—καὶ τρέχοντας πρὸς τὴν ἀμπαρωμένη πόρα.

—Θεέ μου! βόγγησε τρομαγμένος ἀπ' ἔξω ὁ δεσμοφύλαξ. Αὐτοῦ εἶσαι, Λίνα;

—Ναί, μπαμπᾶ!.. Τί θέλεις;

—Ἄνοιξέ μου, παιδί μου... Ἄνοιξέ μου γρήγορα!

—Δὲν μπορῶ, μπαμπᾶ... Εἶνε ψηλὰ ὁ σύρτης καὶ δὲν τὸν φθάνω!

—Πῶς ἔκλεισες, τότε;

—Δὲν ἔκλεισα ἐγώ, μπαμπᾶ!.. Ἔκλεισε ἐκεῖνος...

—Ποιὸς ἐκεῖνος; οὔρλιαξε μὲ ἀληθινὴ ἀγωνία ὁ δεσμοφύλαξ.

—Ἐκεῖνος...ὁ φυλακισμένος... Δὲν ξέρω τ' ὄνομά του!... Νά, στάσου...

Κ' ἡ Λίνα γύρισε πρὸς τὸν κατάδικο, σὰν νἄθελε νὰ τοῦ πῆ νὰ μιλήση ἐκεῖνος...

Μὰ ξαφνιάστηκε ἀπὸ φόβο, καθὼς τὸν εἶδε ζαρωμένον, φριχτόν, ἕτοιμον νὰ «χυμήξη» καὶ μὲ τὸ φοβερὸ τσαπὶ χουφτωμένο στὰ χέρια του...

Ὡστόσο, ἀπέξω χτυποῦσαν πιὸ δυνατὰ τὴν πόρτα κ' ἡ κραυγὲς τῆς ἀγωνίας τοῦ δεσμοφύλακος ἐξακολουθοῦσαν...

Ἡ Λίνα τότε πῆγε τρεχάτη στὸν κατάδικο, κρεμάστηκε ἱκετευτικὰ ἀπ' τὴ μπλούζα του καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἄ, μὴν εἶσαι πάλι κακός... Πέταξε τὸ τσαπὶ αὐτό, ἀφοῦ τὰ μάτια σου γυαλίζουν ἄσχημα σὰν πρίν!... Θὰ κλάψω πάλι, ἂν δὲν τὸ πετάξης!

Μαυροκίνητος ὁ κακοῦργος, κύτταξε μὲ δίψα τὰ βουρκωμένα

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 366)

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» :

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΚΛΕΦΤΗ ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗ

Ἐπὶ τῇ βάσει ἀγνώστων μέχρι σήμερον πηγῶν. Τὸ πλέον ὑπέροχον ἱστορικὸν ἀνάγνωσμα τῆς περιόδου τῆς Τουρκοκρατίας καὶ τῆς φροιμώδους τυραννίας τοῦ αἱμοσταγοῦς Ἀλῆ Πασσᾶ τῶν Ἰωαννίνων.

Γραμμένο ἀπὸ γνωστὸν ἱστορικόν, ἀποκλειστικῶς χάριν τοῦ «Μπουκέτου»

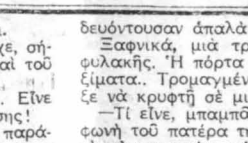

ΚΑΡΙΟΚΑ, Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 337)

ρω μου, νὰ χτυπᾶη τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του καὶ νὰ τραγουδᾶη. Εἶχε βρῆ τὴν «Καριόκα», ποὺ μᾶς ἔκανε κατόπιν διάσημους.

—Ναί, ἕνα χαστοῦκι, μοῦ θύμισε τὸν ἐξωτικὸ χορό, ποὺ εἶχα δῆ κάποτε νὰ χορεύουν οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Κούβας, μοῦ εἶπε ὁ Φρὲντ Ἄσταιρ. Ἔπεισα λοιπὸν τὴν Τζίνγκερ Ρόγκερς νὰ ἔρθη στὸ σπίτι μου, τῆς ἔμαθα αὐτὸ τὸ χορὸ καὶ κατόπιν τὸν χορέψαμε μαζὶ στὸ μεγαλύτερο νυχτερινὸ κέντρο τοῦ Χόλλιγγουντ. Εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς περιγράψω τὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν Ἀμερικανῶν. Ἀποθέωσαν τὴν μίς Ρόγκερς καὶ τὴν ἔκαναν νὰ πέση συγκινημένη στὴν ἀγκαλιά μου. Μὲ τὴ «Καριόκα» κατέκτησα τὴν καρδιά της. Εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ κάθε ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ κερδίση τὸν ἔρωτα τῆς ἀγαπημένης του, ἂν τὴν καταφέρει νὰ χορέψη μαζύ του αὐτὸν τὸν ὄμορφο χορό. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε κι' ἡ «Καριόκα» διαδόθηκε τόσο γρήγορα σ' ὅλο τὸν κόσμο.

—Πράγματι, μοῦ εἶπε ἡ μὶς Ρόγκερς, ὁ Φρὲντ χορεύει τόσο ὄμορφα, ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀρνηθῆ νὰ τὸν ἔχη φίλο.

—Φίλο ; τὴν ρώτησα μ' ἔκπληξι.

—Μὰ βέβαια. Τί φαντασθῆκατε ; Νομίζετε ὅτι μπορεῖ μιὰ χορεύτρια νὰ παντρευτῆ ; Ὁ γάμος εἶνε μόνο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν καιρὸ καὶ μποροῦν ν' ἀφοσιωθοῦν στὴ γυναῖκα τους. Ἐμεῖς δυστυχῶς δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε παιδιά, οὔτε νὰ φτιάξουμε οἰκογένεια. Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ διατηροῦμε τὴ φόρμα μας, τὴν ἐλαστικότητά μας καὶ τὸ κέφι μας. Κι' αὐτά, καθὼς ξέρετε, πᾶνε περίπατο μὲ τὸ γάμο. Θὰ μποροῦμε νομίζετε ὕστερ' ἀπὸ μιὰ συζυγικὴ σκηνὴ νὰ χορεύουμε μὲ τὴν ἴδια εὐχαρίστηση ; Ἔτσι προτιμήσαμε νὰ ζοῦμε σὰν δυὸ ἀγαπημένοι φίλοι, ποὺ ὁ ἕνας προσέχει μὴ δυσαρεστήσει τὸν ἄλλον, γιὰ νὰ μὴ τὸν χάση...

—Ἐτοιμάζετε τώρα κανέναν ἄλλο χορό ;

—Ναί, σ' ἕνα φίλμ ποὺ «γυρίζεται» αὐτὸ τὸν καιρὸ στὸ Χόλλιγγουντ. Θὰ χορέψουμε ἕναν καινούριο χορό, τὸν «Κοντιναντάλ». Εἶνε ἕνα ἀνακάτεμμα «Ρούμπας» καὶ «Καριόκας» κι' ἔχει μιὰ πολὺ γλυκειὰ μουσική, ποὺ θὰ ἐνθουσιάση τοὺς φίλους τοῦ κινηματογράφου.

Δὲν θέλησα ν' ἀπασχολήσω περισσότερο τοὺς δυὸ «ἀστέρες». Τοὺς ἄφησα λοιπὸν νὰ συνεχίσουν τὶς πρόβες τοῦ νέου χοροῦ τους κι' ἔφυγα ἀπὸ τὴ βίλλα τους ἐνθουσιασμένη. Ἡ ἀφέλεια τοῦ Φρὲντ Ἄσταιρ καὶ τῆς Τζίνγκερ Ρόγκερς μ' εἶχαν κάνει νὰ ξεχάσω τὸ θυμό μου καὶ τὰ ἐκδικητικά σχέδιά μου. Μ' εἶχαν κατακτήσει μὲ τὴν ἀγάπη τους. Καὶ τώρα θὰ σᾶς δώσω μιὰ πληροφορία : Αὐτοὶ οἱ περίφημοι χορευταὶ ἔχουν ἀσφαλίσει τὰ πόδια τους γιὰ διακόσες χιλιάδες δολλάρια !....

JEANNE ROUDOT

ΟΙ "ΚΑΤΕΡΓΑΡΗΔΕΣ,, ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 327)

ροῦν νὰ ὑπνωτίσουν ἀκόμη κι' ἕναν ἄνθρωπο ἀπ' ἀπόστασι δέκα μέτρων! Μὰ τὶς περισσότερες φορὲς τὰ πράγματα δὲν τελειώνουν τόσο ὄμορφα γιὰ τὰ φεῖδια. Ἔχουν νὰ παλαίψουν κατόπιν μὲ τοὺς γονεῖς τοῦ θύματός τους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀργοῦν νὰ καταλάβουν ποιὸς ἐξαφάνισε τὸ παιδί τους. Σ' αὐτὴ τὴν ἐκδρομή μου μὲ τὸν Νταϊτόν, ἔτυχε νὰ παρακολουθήσω μιὰ τέτοια ἀληθινὴ γιγαντομαχία. Ἕνα πρωῒ εἴχαμε ἀνεβῆ στὰ δέντρα ἑνὸς μέρους, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔέραμε ὅτι θὰ περνοῦσαν οἱ λέοντες. Οἱ ἰθαγενεῖς εἶχαν ἕτοιμα τὰ μυτερὰ κοντάρια τους κι' ἐγὼ τὸ κυνηγετικὸ ὅπλο μου. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως εἴδαμε ἕναν τεράστιο πύθωνα κοντά μας νὰ σέρνεται μὲ προσοχή, ψάχνοντας νὰ βρῆ τὸ κατάλληλο δέντρο, ποὺ θὰ ἔστηνε τὴν ἐνέδρα του. Μείναμε φυσικὰ ἀκίνητοι στὶς θέσεις μας, γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε πάλι καμμιὰ τραγικὴ περιπέτεια. Ὁ πύθων διάλεξε ἕνα δέντρο, ποὺ ὁ κορμός του ἔμοιαζε μὲ τὸ νοῦμα τοῦ δέρματός του. τυλίχθηκε σ' αὐτὸν καὶ περίμενε. Ἔπειτ' ἀπὸ λίγο, παρουσιάσθηκε μιὰ μικρὴ τίγρις. Φαίνεται ὅτι εἶχε χάσει τὴ φωλιά της. γιατὶ γρύλλιζε παραπονεμένα καὶ ἔτοιχε δῶ κι' ἐκεῖ, μὴν ξέροντας ποῦ νὰ πάη. Ξαφνικά, ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὸ φεῖδι στάθηκε ἀκίνητη, σὰν νὰ τὴν κάρφωναν στὴ θέσι της. Ὁ πύθων τότε μ' ἀργὲς κινήσεις. τὴν πλησίασε καὶ τυλίχθηκε γύρω της γιὰ νὰ τὴν πνίξη. Μὰ δὲν στάθηκε τυχερός Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούσθηκαν δυνατοὶ βρυχηθμοὶ καὶ δυὸ μεγάλες τίγρεις. οἱ γονεῖς τοῦ θύματος τοῦ φειδιοῦ ποὺ καθὼς κατάλαβα ἀναζητοῦσαν τὸ παιδί τους, παρουσιάσθηκαν μπροστά του. Ἄρνισε τότε μιὰ τρομαγτικὴ πάλη μεταξύ των. Ὁ πύθων πειὰ ἦταν χαμένος. Μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα, ἀφοῦ μάταια προσπάθησε νὰ γλυτώση, γτυπῶνταν τὶς τίγρεις μὲ τὴν οὐρά του. ψόφησε ἀπὸ τὶς τρομαχτικὲς δαγκωματιές τους. Ἡ τίγρεις ἱκανοποιημένες, πῆραν τὸ παιδί τους καὶ χάθηκαν πάλι μέσα στὴ ζούγκλα. Αὐτὴ ἡ πάλη ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ μεγαλοπρεπῆ θεάματα, ποὺ ἀντίκρυσα στὴν Μαύρη Ἤπειρο

Τὸ κυνῆγι τῶν λιονταριῶν κράτησε εἴκοσι μέρες. Ἔπειτα γυρίσαμε στὸ χωριὸ τῶν πολεμιστῶν Γκεοὲ γιὰ νὰ ἐκφυσαθοῦμε. Μὰ ἡ περιέργεια δὲν μ' ἄφηνε νὰ ἡσυχάσω. Κι' ἔτσι, ἔπειτ' ἀπὸ λίγο. ἀπογαιρέτησα τὸ φιλόξενο Βασιλέα Νταϊτὸν καὶ τράβηξα πιὸ βαθειὰ στὴ Λιμπερία, γιὰ νὰ συναντήσω τοὺς Γιαλουμπᾶ, τοὺς ἀνθρωποφάγους.

ΟΥΙΛΛΙΑΜ ΣΗΜΠΡΟΥΚ

Η ΘΕΩΡΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 326)

—Πῶς δὲν τὸν ξέρω.

—Σᾶς ἔχουν κάνει θεωρία γι' αὐτόν;

—Καὶ βέβαια.

Σὲ λίγο, ἐπέστρεψεν ὁ Μιχαλάκης.

—Ὁ κλίβανος, σὲ δυὸ λεπτὰ θὰ εἶν' ἐδῶ! εἶπε.

—Ποιὸς κλίβανος, μωρέ;

—Νὰ ὁ κλίβανος, ποὺ μὲ στείλατε νὰ πάρω!

—Τί νὰ τὸν κάνω τὸν κλίβανο, βρὲ σύ! Γιὰ νὰ σὲ ψήσω!...

Ἡ διμοιρία ἐτραντάχτηκε ἀπὸ τὰ γέλια, τὰ ὁποῖα τῆς τίναξαν ἀπὸ πάνω της κάθε κούρασι καὶ στενοχώρια καὶ κακοκεφιὰ καὶ ἔτσι ἐλαφρὴ-ἐλαφρή, ἀνάρτησε τὰ ὅπλα καὶ κατέβηκε καὶ πάλιν στὰ γυμνάσια.

Σὲ λίγο ἑκατοντάδες ἀνδρῶν «ἀλώνιζαν» τὰ γύρω χωράφια καὶ βροντόφωνες στρατιωτικὲς διαταγὲς καὶ παραγγέλματα ἀνηχοῦσαν ἀπὸ ὅλες τὶς μεριές...

Ὁ «στρατὸς κατεγίνετο στὰ ἔργα του»!....

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 361)

μεγάλα μάτια τῆς παιδούλας, ποὺ τὸν κύτταζαν μὲ ἔκφασία.

Νικημένος ὕστερα, ἀπ' τὴν τόση ἀθωότητα καὶ καλωσύνη τῶν ματιῶν αὐτῶν, πέταξε μακρυὰ τὸ φονικὸ τσαπί.

Ἡ Λίνα γλύστρησε τότε τὸ ἀπαλὸ χέρι της μέσα στὴ ροζιασμένη παλάμη τοῦ κακούργου καὶ πηδῶντας χαρούμενη τὸν ἔσυρε μαζύ της ὡς τὴν πόρτα.

—Ἐγὼ δὲν φτάνω ὡς ἐκεῖ! τοῦ εἶπε, δείχνοντάς του τὸν σύρτη μὲ τὸ δαχτυλάκι της. Ξεκλείδωσε ἐσὺ ποὺ φτάνεις!

Ὁ κατάδικος σήκωσε τὸ χέρι του μηχανικά, δίστασε δυὸ-τρεῖς στιγμὲς κ' ὕστερα μονομιᾶς, ἀπότομα, τράβηξε τὸ σύρτη.

Παρευθὺς ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ τρεῖς δεσμοφύλακες ὁπλισμένοι ρίχτηκαν στὸν κατάδικο καὶ τοῦ πέρασαν τὶς χειροπέδες. Συγχρόνως, ἕνας τέταρτος, ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του τὴ Λίνα καὶ τὴν ἔσφιγγε μὲ τρυφερότητα, καταφιλῶντας την.

Μὰ ὅταν ἡ Λίνα εἶδε, πῶς κι' ἄλλοι δεσμοφύλακες—ποὔτρεξαν ἐντωμεταξὺ—χτυποῦσαν μὲ κλωτσιὲς καὶ βλαστημοῦσαν τὸν δραπέτη, ξεφώνισε σπαραχτικά:

—Μή... Μή, μπαμπᾶ!... Πέστε κι' ἐσεῖς νὰ μὴν τὸν χτυποῦν !... Ἦταν μαζύ μου, καὶ παίζαμε... Εἶνε πολὺ καλός!...

Ὁ φύλακας νευριασμένος, εἶπε τότε στοὺς συναδέλφους του λίγα λόγια. Ἐκεῖνοι μαλάκωσαν κι' ἔσυραν τὸν κατάδικο μὲ κάποια ἠπιότητα μαζύ τους, ἐνῶ αὐτὸς ἔστρεφε τὰ μάτια του στὴν παιδούλα καὶ τὴν κύτταζε μὲ ἄπειρη εὐγνωμοσύνη...

Καὶ τότε τὰ μάτια του δάκρυσαν...

.. ..

—Τὰ συγχαρητήριά μου, Μπαλμπόρ! εἶπε μιὰ ὥρα ἀργότερα, ὁ διοικητὴς τῆς φυλακῆς στὸν πατέρα τῆς Λίνας.. Τὸ κοριτσάκι σου γλύτωσε ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὸ θάνατο!

..—Δοξασμένο τὄνομα τοῦ Θεοῦ, κύριε! εἶπε τρεμουλιαστὰ ὁ δεσμοφύλαξ! Φανταστῆτε, ὅτι ὁ δυστυχὴς αὐτὸς παοάφρων κατάδικος θὰ κλειστῆ ἀπὸ αὔριο στὸ φρενοκομεῖο!..

Πραγματικά, ὁ κατάδικος ἐκεῖνος—καταδικασμένος σὲ ἰσόβια δεσμὰ γιὰ φόνους—εἶχε πάθει ἀπὸ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες προηγουμένως «τάσιν πρὸς ἀνθρωποκτονίας», ὅπως εἶχε ἀναγράψει στὴν ἔκθεσί του ὁ φρενολόγος ποὺ τὸν ἐξήτασε!

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΤΗΣ "ΜΙΣ,, ΧΕΠΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 328)

αὐτὸς ὁ νέος εἶχε χάσει τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του κι' ὅτι ἦταν τόσο ἀπογοητευμένος, ὥστε δὲν τοῦ ἦταν δυνατὸ νὰ σκεφθῆ τίποτε. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι μόνο ἡ τυφερὴ συμπάθεια μιᾶς γυναίκας, θὰ μποροῦσε νὰ τὸν μεταμορφώση. Τὸν παρακάλεσα λοιπὸν νὰ ἔρθη πάλι τὴν ἄλλη μέρα γιὰ νὰ τοῦ δώσω τὴ συμβουλὴ ποὺ τοῦ χρειαζόταν. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἐπισκέφθηκα μιὰ παλιὰ φίλη του, τὴν παρακάλεσα νὰ μὲ βοηθήση καὶ τῆς ἐξήνησα τὸ σνέδιό μου. Θὰ φοόντιζε νὰ συνδεθῆ στενότερα μαζύ του, θὰ τὸν περιποιόταν καὶ σιγὰ-σιγὰ θὰ τοῦ ἐμπνεῦσε μέσα του ὅλη τὴ ναοκωμένη θέλησί του καὶ τὴν δραστηριότητα. Δέγτηκε πρόθυμα νὰ σώσουμε τὸν ἄσωτο ἀπονοητειμένο. Ὅταν λοιπὸν ἐκεῖνος ἦοθε καὶ μ' ἐπισκέφθηκε πάλι, τοῦ εἶπα ὅτι ἔπρεπε ν' ἀκούση τὴν παλιὰ φίλη του γιατὶ ἦταν ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ τὸν ἀγαποῦσε πραγματικὰ κ' ἤθελε τὸ καλό του. Ἔμεινε σύμφωνος μαζύ μου κι' ἔφυγε ἀπ' τὸ γραφεῖο μου μὲ τὴν ἐλπίδα στὴν καρδιά του. Πέρασαν ἕξη μῆνες χωρὶς νὰ λάβω καμμιὰ εἴδησί του. Μιὰ μέρα ὡστόσο, εἶδα ἕναν καλοιντυμένο ἄνθρωπο νὰ μπαίνη ἀχτινοβολῶντας ἀπὸ τὴ γαρὰ στὸ γραφεῖο μου καὶ νὰ μοῦ φιλῆ τὰ γέρια συνκινημένος. Τρόμαξα νὰ τὸν ἀναγνωρίσω. Ἦταν ὁ ἀπονοητεμένος νέος ποὺ μ' εἶνε παρακαλέσει πρὸ καιροῦ νὰ τὸν βοηθήσω. Τώρα ἐρναζόταν σὲ μιὰ ἐτσιπεία. εἶχε ἀνακτήσει τὸ ἠθικό του κ' εἶνε ἐμπιστοσύνη στὸ μέλλον του. Εἶχε σωθῆ Ἦ ἀνάπη τῆς παληᾶς φίλης του εἶχε κάνει τὸ θαῦμα της. Τὸν εἶνε κάνει πάλι εὐτυχισμένο.

ΤΣΑΡΑ ΜΠΕΡΑΥ